

Arrest

nr. 185 694 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering van 11 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 6 december 2016 een verzoek tot internationale bescherming in (bijlage 26). Dezelfde dag wordt verzoekster gehoord in het licht van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-III-Verordening)

Op 12 januari 2017 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris de Spaanse asielinstanties op grond van artikel 13, 1 van de Dublin-III- Verordening om verzoekster over te nemen.

De Spaanse autoriteiten stemden op 16 februari 2017 in met deze overname op grond van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde trof op 28 februari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 11 april 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Madame(1), qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: A.

Voornaam/prénom: N. B. E. R. S.

Geboortedatum/date de naissance: [...]1979

Geboorteplaats/lieu de naissance: Abidjan

Nationaliteit/nationalité: Ivoorkust

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

+ haar minderjarige kind/sa enfant mineur

A. M., geboren te/ né à Brussel op/le [...]2016

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle)

possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 10° *wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 28.02.2017 (bijlage 26 quater van 28.02.2017).

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1er :

☐ 1° *s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;*

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable

□ 10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants ;

Règlement (UE) 604/2013 van 26.06.2013

Article 74/14 : Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

□ Article 74/14 § 3, 4° : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressée n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une décision d'éloignement qui lui a été notifiée le 28.02.2017 (annexe 26quater du 28.02.2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Op 06.12.2016 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Spanje op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 12.01.2017 diende de DVZ bij de Spaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening.

De Spaanse autoriteiten gingen op 16.02.2017 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 28.02.2017 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 28.02.2017), geldig 10 dagen, betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Op 05.04.2017 werd betrokkene in het kader van het hoorrecht verhoord door een terugkeerconsulente van de Dienst Vreemdelingenzaken. De elementen die betrokkene tijdens dit gesprek aanhaalde (haar vrees voor de schoonouders van de partner van de biologische vader van haar zoon en de eventuele medische opvolging van haar zoontje) staan een terugkeer naar Spanje niet in de weg. Betrokkene toont niet aan dat ze geen beroep kan doen op de Spaanse autoriteiten in geval van problemen. Evenmin toont betrokkene niet aan dat de eventuele medische opvolging van haar zoontje niet zal worden voorzien door de Spaanse autoriteiten. Betrokkene maakte duidelijk niet te willen terugkeren naar Spanje voor de behandeling van haar asielprocedure.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressée à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

Le 06.12.2016 l'intéressée a introduit une demande d'asile. La Belgique n'est pas responsable pour le traitement de cette demande d'asile.

L'Espagne est responsable de cette demande d'asile en vertu de la l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 et de l'article 12.2 et l'article 12.4 du règlement UE 604/2013 du Parlement Européen et du Conseil du 26 juin 2013.

Par conséquent, la Belgique a transmis le 14.11.2015 une demande de reprise de l'intéressée sur base du Règlement Dublin, aux autorités espagnoles. Le 16.11.2015 l'Espagne a donné son accord pour la reprise de l'intéressée. L'intéressée a fait l'objet d'un refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater du 28.02.2017), valable 10 jours, qui lui a été notifiée le 28.02.2017. Le recours introduit contre la annexe 26quater n'est pas suspensif. Le fait que l'éloignement de l'intéressée vers l'Espagne soit exécuté, ne l'empêche pas de confier sa défense à un avocat de son choix dans le cadre d'une procédure pendante devant le CCE. En effet, la présence de l'intéressée n'est pas obligatoire. Cet avocat peut faire le nécessaire pour assurer la défense des intérêts de l'intéressée et le suivi des procédures pendantes.

Le 05.04.2017 l'intéressée a été entendu par une consultante de retour de L'OE. Les éléments que l'intéressée a apporté lors de l'entretien (sa crainte des beaux-parents de la partenaire du père biologique de son fils et le suivi médical éventuel de son fils) ne compromettent pas un retour en Espagne. L'intéressée ne démontre pas qu'elle ne peut faire appel aux autorités espagnoles en cas de problèmes. L'intéressée ne démontre pas non plus que le suivi médical éventuel de son fils ne sera pas fourni par les autorités espagnoles. L'intéressée dit ne pas avoir l'intention de retourner en Espagne pour sa demande d'asile.

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'elle obtempère volontairement à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié. De ce fait le l'exécution du retour forcer vers la frontière est nécessaire.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 28.02.2017 (bijlage 26 quater van 28.02.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene vanaf 19.04.2017 ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene en haar minderjarige zoon A. M., geboren op [...]2016 kunnen worden teruggeleid naar de grens van Spanje vanaf 19.04.2017.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressée doit être détenue sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur la base des faits suivants :

L'intéressée n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une décision d'éloignement qui lui a été notifiée le 28.02.2017 (annexe 26quater du 28.02.2017).

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressée n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'elle risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait, le maintien à la disposition l'Office des Etrangers a partir du 19.04.2017 s'impose. L'intéressée en son enfant mineur A. M. (°[...]2016) peuvent être redirigés vers la frontière de l'Espagne a partir du 19.04.2017. »

Op 18 april 2017 diende de verzoekende partij eveneens een vordering in tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, strekkende tot de versnelde behandeling van het beroep tegen de voormelde beslissing van 28 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit voormelde beroep werd behandeld door een Franstalige kamer van de Raad en verworpen bij arrest nr. 185.674 van 20 april 2017.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster het Frans als proceduretaal, ook ter zitting wijst verzoekster erop dat de zaak in het Frans moest behandeld worden en meent zij dat zich een schending voordoet van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Thans wordt de taal van de procedure niet bepaald door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet nu het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering niet kan beschouwd worden als een volgend bevel op een beslissing die het gevolg is van een onderzoek van een asielaanvraag (zie naar analogie RvS 10 januari 2017, nr. 236.991).

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Conform artikel 39, § 1 *iuncto* artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werd de bestreden beslissing, die in twee landstalen, met name het Frans en het Nederlands is opgesteld, aan verzoekster betekend in Arendonk, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dit wordt niet betwist door de raadsvrouw van de verzoekende partij.

Dienvolgens dient de Raad overeenkomstig artikel 39/14, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de zaak in het Nederlands te behandelen. De taal van de rechtspleging staat niet aan de keuze van de partijen.

Derhalve kan niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om de zaak in het Frans te behandelen.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu maakt verzoekster het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering. Hieruit blijkt dat zij en haar kind het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 4, 5, 13.1, 17 en 18 van de Dublin-III- Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van het zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de rechten van de verdediging, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het hoger belang van het kind zoals neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Na het citeren van de aangevoerde verordeningen-, verdrags- en wetsbepalingen en het omschrijven van de zorgvuldigheidsplicht, formele motiveringsplicht en de manifeste appreciatiefout, ontwikkelt verzoekster haar middel als volgt:

« • Résumé des griefs

Premier grief : le droit de la requérante à l'information, consacré par l'article 4 du règlement Dublin III, et le droit à l'assistance d'un conseil, consacré au travers de l'article 5 de ce même règlement, dans le cadre de la « procédure Dublin » ont été méconnus, en conséquence de quoi le droit de la requérante à une procédure administrative équitable a également été violé ;

Deuxième grief : le droit de la requérante à une procédure administrative équitable a été méconnu car la requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir effectivement et utilement ses arguments dans le cadre de la « procédure Dublin ». Ce constat résulte notamment de l'ensemble des circonstances de l'espèce telles que détaillées plus avant dans le cadre du développement du moyen ci-dessous, point 2 ;

Troisième grief : la partie défenderesse n'a pas procédé à une analyse minutieuse de la situation particulière du profil vulnérable de la requérante et de son fils en ce que le transfert risque d'entraîner une dégradation significative de leur état de santé physique et mentale ;

Quatrième grief : l'obligation faite à la requérante de se rendre en Espagne pour sa procédure d'asile l'expose à un risque réel de traitements inhumains et dégradants, a fortiori au vu du fait que la partie défenderesse ne s'est nullement assurée que l'Espagne réservera un accueil digne et suivi adéquat de la requérante et de son fils, nouveau-né ;

Cinquième grief : la partie défenderesse n'a pas dûment tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant avant de prendre une deuxième décision d'éloignement du territoire de la requérante et de son fils de 5 mois ;

- Développement du moyen

Les développements suivants sont subdivisés pour la clarté de l'exposé, sans que ces subdivisions s'assimilent aux branches du moyen.

1. Contrôle juridictionnel et procédure Dublin

Au terme du Règlement Dublin III, la 'procédure Dublin' est la procédure qui démarre au moment de l'introduction de la demande d'asile sur le territoire d'un Etat membre jusqu'au moment où, le cas échéant, l'intéressé est transféré vers l'Etat membre responsable de sa demande d'asile. Un (ou plusieurs) entretien individuel prend (prennent) place durant la procédure afin de correctement déterminer l'Etat membre responsable de la demande.

La décision présentement entreprise est une décision de "transfert" au sens du Règlement Dublin. En effet, bien que la partie défenderesse avait déjà pris une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (faisant l'objet d'un recours et d'une demande de mesures provisoires), elle a décidé, d'initiative, de prendre un nouvel ordre de quitter le territoire, cette fois avec reconduite à la frontière et maintien en un lieu déterminé. Ce faisant, la partie défenderesse entend manifestement poursuivre le "transfert Dublin" de la requérante, ce que la prise de décisions successives ne saurait occulter. La requérante est donc fondée à quereller la présente décision à l'aune des normes applicables dans le cadre de la "procédure Dublin".

La partie requérante tient à rappeler la jurisprudence récente de la Cour de justice de l'Union européenne relative à la portée du contrôle juridictionnel prévu par le Règlement Dublin III.

La Cour insiste sur les garanties que cette nouvelle version du Règlement prévoit en faveur des demandeurs d'asile, et sur le fait que le contrôle juridictionnel doit également porter sur le respect de ces garanties. Ce faisant, elle se détache de sa ligne jurisprudentielle antérieure, et accorde une place prépondérante au demandeur d'asile dans le cadre de la « procédure Dublin » (CJUE (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, nous soulignons):

51 Il découle de ce qui précède que le législateur de l'Union, dans le cadre du règlement n° 604/2013, ne s'est pas limité à instituer des règles organisationnelles gouvernant uniquement les relations entre les États membres, en vue de déterminer l'État membre responsable, mais a décidé d'associer à ce processus les demandeurs d'asile, en obligeant les États membres à les informer des critères de responsabilité et à leur offrir l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application de ces critères, ainsi qu'en leur assurant un droit de recours effectif contre la décision de transfert éventuellement prise à l'issue du processus.

52 S'agissant, deuxièmement, des objectifs visés par le règlement n° 604/2013, il ressort du considérant 9 de celui-ci que ce règlement, tout en confirmant les principes sur lesquels repose le règlement n° 343/2003, vise à apporter les améliorations nécessaires, à la lumière de l'expérience, non seulement à l'efficacité du système de Dublin, mais aussi à la protection octroyée aux demandeurs, celle-ci étant notamment assurée par la protection juridictionnelle dont ils bénéficient.

53 Une interprétation restrictive de l'étendue du recours prévu à l'article 27, paragraphe 1, du règlement n° 604/2013 serait notamment susceptible de s'opposer à la réalisation de cet objectif en privant d'effet utile les autres droits du demandeur d'asile consacrés par le règlement n° 604/2013. Ainsi, les obligations, énoncées à l'article 5 de ce règlement, d'offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin risqueraient d'être privées d'effet utile s'il était exclu qu'une application erronée de ces critères, le cas échéant ne tenant pas compte des informations fournies par lesdits demandeurs, puisse faire l'objet d'un contrôle juridictionnel.

54 Dans ce contexte, l'introduction d'un recours au titre du règlement n° 604/2013 ne saurait être assimilée, ainsi que l'a relevé Mme l'avocat général au point 74 de ses conclusions, au forum shopping que le système de Dublin vise à éviter (arrêt du 21 décembre 2011, N. S. e.a., C 411/10 et C 493/10, EU:C:2011:865, point 79). En effet, la juridiction saisie d'un tel recours est appelée non pas à confier la responsabilité de l'examen d'une demande d'asile à un État membre désigné selon la convenance du requérant, mais bien à vérifier si les critères de responsabilité fixés par le législateur de l'Union ont été correctement appliqués.

56 S'agissant, par ailleurs, de l'objectif consistant à établir une méthode permettant la détermination rapide de l'État membre responsable et ne compromettant pas l'objectif de célérité dans le traitement

des demandes d'asile, mentionné au considérant 5 de ce règlement, il convient, certes, de relever que l'exercice d'un recours juridictionnel peut éventuellement différer la conclusion définitive du processus de détermination de l'État membre responsable.

57 Cependant, la Cour a déjà jugé, dans le contexte du règlement n° 343/2003, que le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, point 48). Ce constat vaut, a fortiori, en ce qui concerne le règlement n° 604/2013, dans la mesure où le législateur de l'Union a sensiblement développé, par ce règlement, les garanties procédurales offertes aux demandeurs d'asile dans le cadre du système de Dublin.

La CJUE a confirmé cette jurisprudence dans un autre arrêt rendu en Grande Chambre, confirmant que le recours doit pouvoir porter sur l'ensemble des garanties et conditions d'application prévues par le Règlement Dublin (CJUE (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15) :

26 Partant, en vue de s'assurer que la décision de transfert contestée a été adoptée à la suite d'une application correcte du processus de détermination de l'État membre responsable prévu par ce règlement, la juridiction saisie d'un recours contre une décision de transfert doit pouvoir examiner les allégations d'un demandeur d'asile se prévalant de la violation de la règle figurant à l'article 19, paragraphe 2, second alinéa, dudit règlement.

27 Au vu de l'ensemble des considérations qui précèdent, il y a lieu de répondre à la première question que l'article 27, paragraphe 1, du règlement n° 604/2013, lu à la lumière du considérant 19 de ce dernier, doit être interprété en ce sens que, dans une situation telle que celle en cause au principal, un demandeur d'asile peut invoquer, dans le cadre d'un recours exercé contre une décision de transfert prise à son égard, la méconnaissance de la règle énoncée à l'article 19, paragraphe 2, second alinéa, de ce règlement.

2. Manquements procéduraux

Force est de constater que :

- La requérante a été entendue par la partie adverse (dd 5.04.2017) sans l'assistance d'un conseil ;
- La requérante n'a pas été mis en mesure de se concerter avec un conseil, préalablement à cette audition ;
- La requérante n'a pas été dûment informée, préalablement à l'audition, de la raison de cette audition, des enjeux sous-jacents les questions et réponses, et des éléments pertinents qu'elle devrait faire valoir, et de la pertinence de certaines informations ou documents ;
- Il a été demandé à la requérante de collaborer pour le bon déroulement de la procédure sans toutefois l'informer correctement de ses droits dans le cadre de cette procédure ;
- La requérante a été menacée d'être arrêtée par les forces de l'ordre si elle refusait de signer l'instrumentum de la décision querellée ;
- La requérante ne s'est pas vu remettre une copie de son audition par la partie défenderesse en temps utile, c'est à dire préalablement à la prise de décision ;
- La requérante n'a pas été informée de la manière avec laquelle elle pouvait se procurer la copie de cette audition ;
- La requérante n'a pas été informée de l'importance que la partie défenderesse attache aux documents dans le cadre du processus décisionnel ;
- La requérante n'a pas été dûment informée de la manière avec laquelle elle pouvait transmettre des documents à la partie adverse, plus particulièrement des certificats médicaux, afin d'attester des problèmes médicaux dont elle et son fils souffrent ;

L'ensemble de ces constats mène à la conclusion que les droits de la requérante dans le cadre de la procédure Dublin, tels que visés dans le résumé des griefs, de même que l'obligation de minutie et de prudence qui pèse sur la partie défenderesse, ont été méconnus.

Il y a lieu de soulever que ce sont les mêmes irrégularités qui entachent la procédure qui a abouti à la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) prises à l'égard de la requérante le 28 février 2017.

Au vu de la nature du contrôle opéré par le Conseil du contentieux des étrangers, ces manquements ne pourraient être régularisés au stade de la procédure de recours.

Ces illégalités doivent entraîner l'annulation des décisions entreprises.

Ces illégalités sont d'autant plus graves au vu du profil de la requérante et de son fils, détaillés plus avant ci-dessous.

3. Vulnérabilité particulière

La requérante et son fils, né prématurément en Belgique, présentent un profil très vulnérable.

Plusieurs considérations d'ordre médicales s'opposent à un transfert de la famille vers un autre Etat, a fortiori vers l'Espagne où les conditions d'accueil ne sont pas suffisantes, comme cela sera développé dans un prochain point.

En ce qui concerne la requérante, le certificat du Dr M. B. dd 15.03.2017 (pièce 3) atteste qu'elle souffre de graves troubles liés au stress : décompensation psychologique, insomnies, idées suicidaires, troubles de l'alimentation, ... :

La décompensation psychotique désigne communément le passage "d'un état stable à une rupture d'équilibre", explique un pédopsychiatre dans un article publié sur le site de la rtbf (14 février 2016, pièce 7). C'est le moment où "la vulnérabilité psychologique s'exprime, on passe d'un état non pathologique à un état pathologique pouvant engendrer un passage à l'acte » précise une psychologue dans le même article. Celui-ci est alors perçu comme "la seule solution".

La requérante a reçu des prescriptions pour Haldol (anti-psychotique et anti-émétique) et Serlain (anti-dépression) (pièce 4). Elle a eu une consultation avec un psychiatre le 20 mars 2017 qui lui a prescrit de l'escitalopram (anti-dépresseur).

Le 15 mars 2017, le Dr. B. déconseillait pour raisons médicales tout déménagement de la requérante et de son fils : « om medische redenen niet aangewezen is om patiënt te laten verhuizen, gezien dit destabiliserend zou zijn voor haar en haar kind ».

Les experts médicaux qui entourent la requérante s'accordent pour dire que tout changement dans l'environnement de la requérante, et a fortiori son transfert vers un autre Etat, sera destabilisant pour elle et risque de provoquer une détérioration de sa santé mentale déjà fragile.

Le risque de suicide, ou d'atteinte à la personne de son fils, est réel.

Si la santé du fils de la requérante, M., s'est améliorée depuis son hospitalisation, il a toutefois encore besoin d'un suivi médical. Il s'est rendu le 6 avril 2017 chez son neuro pédiatre au CHU Saint-Pierre et doit y retourner le 26 juin 2016 (pièce 5).

Lors de l'audition du 5 avril 2017, la partie adverse se serait entretenue avec la requérante à propos du suivi médical de son fils. La décision querellée explique en effet que :

Comme expliqué ci-dessus, la requérante doit se rendre le 26 juin 2016 au CHU Saint-Pierre avec le neuro pédiatre qui suit son fils depuis sa naissance. Il est indéniable qu'un transfert vers l'Espagne va empêcher la requérante de poursuivre le suivi médical de son fils entamé en Belgique. Si la requérante avait été dûment informée préalablement à l'entretien du 5 avril 2017, elle aurait remis la pièce justificative de ce rendez-vous à la partie adverse pour que celle-ci puisse prendre une décision en connaissance de cause.

Il appartient en effet à la partie défenderesse de s'informer dûment, et de permettre au candidat à l'asile de faire valoir ses arguments de manière utile et effective, après avoir été dûment informé des enjeux et éléments pertinents pour l'analyse de sa situation. L'Office des étrangers a manqué à ces devoirs, comme cela a été souligné au point précédent.

Si la requérante ne démontre pas que le suivi médical ne sera pas fourni par les autorités espagnoles, la partie adverse quant à elle ne démontre pas plus que ce suivi sera assuré, en obtenant par exemple des garanties individuelles de l'Espagne que le suivi sera préparé avant l'arrivée de la requérante et sera mis en place dès son transfert effectif.

La partie adverse n'a, en outre, nullement pris en compte l'état mental fragile de la requérante.

Ainsi, à défaut de suffisamment prendre en compte la vulnérabilité de la requérante, et l'intérêt supérieur de l'enfant consacré à l'article 74/15 de la loi sur les étrangers, la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision.

La partie défenderesse ne s'est pas montrée minutieuse et la motivation des décisions n'est pas adéquate et suffisante.

4. Sur le risque réel de traitements inhumains et dégradants en Espagne

La partie défenderesse considère qu'il n'y a pas lieu de faire application de l'article 17 du Règlement 604/2013 afin de déroger à la responsabilité de l'Espagne de traiter la demande d'asile de la requérante.

La partie requérante estime que cette motivation de la décision attaquée n'est pas adéquate en ce que la partie défenderesse n'a pas examiné avec suffisamment de soin le risque de traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Espagne, ni qu'elle aurait veillé à recueillir les garanties suffisantes de la part des autorités espagnoles que la requérante sera protégée en cas de transfert.

En Espagne, la requérante n'aura pas accès aux soins dont elle a absolument besoin. En effet, le rapport AIDA d'avril 2016 met en lumière les problèmes liés à l'accès aux soins psychologiques des victimes de traumatismes et expose qu'il n'y a pas de mécanisme d'identification et de réception de ses profils vulnérables :

"Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialized medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems.

The only existing structure that works with asylum seekers suffering from mental health problems is coordinated by Accem in collaboration with Arbeyal, a private company. In fact, since 2012, they jointly manage the "Hevia Accem-Arbeyal" centre, 78 specialised in disability and mental health. The purpose of the residential centre is to offer a space for assistance, care and coexistence to people whose mental illness impedes their integration. The centre reserves places for asylum seekers, although it is not specialised in asylum-related experiences."

(Rapport AIDA Espagne, avril 2016, pièce 6, p. 43).

Ces informations, que la partie défenderesse ne peut ignorer en tant qu'instance chargée de l'analyse des « transferts Dublin », auraient dû la conduire à ne pas solliciter la prise en charge de la requérante par l'Espagne. En tout cas, un tel transfert ne peut avoir lieu sans garanties individuelles de la part des autorités espagnoles. De telles garanties doivent être obtenues préalablement à la prise des décisions, ce qui n'a pas été le cas en l'espèce.

Dans l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'Homme Tarakhel contre Suisse du 4 novembre 2015 (n°29217/12), la Cour a rappelé :

« sa jurisprudence constante selon laquelle l'expulsion d'un demandeur d'asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3 lorsqu'il y a des « motifs sérieux et avérés de croire » que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un « risque réel » d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants (paragraphe 93 ci-dessus).

1. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre » (paragraphe 33 ci-dessus).

Aux termes de l'arrêt Tarakhel contre Suisse de la Cour européenne des droits de l'Homme, même en l'absence de défaillance systémiques, l'Etat procédant au transfert doit pouvoir obtenir du pays de transfert des garanties individuelles aux fins d'éviter une situation à risque pour les droits fondamentaux du demandeur d'asile.

En l'espèce, aucune garantie individuelle ou de transfert de données médicales n'a été mise en place par la partie défenderesse avant de prendre la décision querrellée, alors même que la requérante a fait expressément état des problèmes de santé de son fils.

La partie défenderesse est coupable d'un défaut de minutie, ce qui est d'autant plus grave que ce défaut de minutie a directement trait à un risque réel d'atteinte aux droits protégés par l'article 3 CEDH et les articles 1 à 4 de la Charte.

Le risque de violation de ces droits est réel.

La partie défenderesse n'a dès lors pas procédé avec la minutie qui s'impose et n'a pas veillé au respect du droit fondamental à ne pas être soumis à des traitements inhumains ou dégradants.

En outre, au vu des informations produites dans le cadre du présent recours, force est de constater que l'exécution de la décision entreprise violerait l'article 3 CEDH et les articles 1 à 4 de la Charte, en conséquence de quoi cette décision doit être suspendue en extrême urgence. »

Verzoekster voert een schending aan van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening. Zij verwijst integraal naar het voorschrift van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening dat betrekking heeft op de informatieplicht die rust op de schouders van de gemachtigde inzake de Dublinprocedure, meer bepaald met betrekking tot de doelstelling van de Verordening, de criteria, het persoonlijk onderhoud, mogelijkheid tot beroep, mogelijkheid tot uitwisseling van gegevens en recht op toegang tot de hem

betreffende gegevens. Waar verzoekster meent dat niet blijkt dat de informatie op grond van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening werd verschaft, meer bepaald dat ze niet correct werd geïnformeerd over de reden van het Dublininterview, de onderliggende belangen van de vragen en antwoorden en de pertinente elementen die ze zou willen laten gelden en van de pertinentie van bepaalde informatie of documenten, stelt de Raad zich de vraag naar het belang dat verzoekster hierbij kan laten gelden. Zelfs indien zij van oordeel is dat zij op het ogenblik van het interview, zijnde op 6 december 2016 het belang van haar antwoorden en de onderliggende reden van de specifieke vragen niet beseftte en hierdoor werd benadeeld, had zij de mogelijkheid nog voor de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 28 februari 2017 bijkomende elementen te laten gelden via bijvoorbeeld een persoonlijk schrijven of een schrijven van haar raadsman aan de gemachtigde. Waar verzoekster stelt dat zij werd aangemoedigd mee te werken voor het goed verloop van de procedure, zonder correct geïnformeerd geweest te zijn over haar rechten, verklaart verzoekster niet op welke wijze dat haar nadeel heeft berokkend. Verzoekster stelt bedreigd te zijn door de ordekrachten indien ze zou weigeren het *instrumentum* van de thans bestreden akte te tekenen. Ook al moet een dergelijk gedrag, indien dit zich effectief heeft voorgedaan, van de ordekrachten afgekeurd worden, dan nog toont verzoekster niet aan welk nadeel zij ondervindt van het feit dat zij de thans bestreden beslissing heeft ondertekend en er niet de melding zou kunnen staan “weigert te tekenen”.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening en stipt aan dat ze geen kopie heeft gekregen van het Dublinverhoor ten nuttigen tijde, namelijk voor het nemen van de beslissing. Uit artikel 5 van de Dublin-III-Verordening kan evenwel niet afgeleid worden dat de schriftelijke samenvatting van het persoonlijk onderhoud, waarvan sprake in lid 6 moet worden afgegeven voor het nemen van de beslissing. Er wordt enkel vereist dat de lidstaat ervoor zorgt dat de verzoeker en/of juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt “tijdig” toegang heeft tot de samenvatting. Nu uit artikel 27, lid 6 van de Dublin-III-Verordening blijkt dat de rechtsbijstand minstens het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie omvat, kan afgeleid worden dat deze raadsman ten laatste bij de voorbereiding van de vertegenwoordiging voor een rechterlijke instantie, zijnde *in casu* de Raad, moet toegang krijgen tot het administratief dossier en niet reeds voor het nemen van de bijlage 26. Uit het administratief dossier blijkt in elk geval dat een schriftelijke weergave van het persoonlijk onderhoud is opgemaakt en verzoekster betwist niet toegang gehad te hebben tot dit administratief dossier bij de voorbereiding van het aanvechten van de beslissing van 28 februari 2017. Waar verzoekster stelt dat ze niet geïnformeerd werd over de wijze waarop ze zich een kopie van het persoonlijk onderhoud kon verschaffen, leest de Raad deze verplichting in de Dublin-III-Verordening niet. Verzoekster moet conform artikel 4, c wel geïnformeerd worden over dit onderhoud en zichzelf of haar raadsman moeten tijdig toegang hebben tot de samenvatting ervan, maar er staat niet dat het recht op informatie of het recht op een persoonlijk onderhoud eveneens inhoudt dat de lidstaat informeert over hoe men zich een kopie van het onderhoud kan laten verschaffen. Hoe dan ook laat verzoekster zich bijstaan door een raadsman die zeer vertrouwd is met procedures in het kader van het vreemdelingenrecht dermate dat kan aangenomen worden dat hij op de hoogte was van de wijze waarop hij een kopie van het administratief verslag kon bekomen bij de gemachtigde. Het staat vast dat de weergave van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2016 en van het bijkomend onderhoud van 28 februari 2017 terug te vinden is in het administratief dossier waartoe verzoekster toegang had. De Raad ziet wederom het belang *in casu* niet in van de voorgehouden kritiek nu niet wordt aangevoerd noch blijkt welk nadeel verzoekster hierdoor heeft geleden. Waar verzoekster nog aanvoert dat ze niet werd geïnformeerd over het belang dat verweerder hecht aan documenten in het kader van het beslissingsproces, noch van de wijze waarop ze medische certificaten kon overmaken, kan vooreerst gesteld worden dat dit niet gesanctioneerd wordt door de Dublin-III-Verordening. Bovendien en niet in het minst blijkt *in concreto* dat de gemachtigde zelfs het initiatief heeft genomen om een bijkomend gehoor te organiseren specifiek aangaande de medische situatie van het zeer jong kind van verzoekster en zij expliciet de vraag heeft gekregen “*avez-vous des documents médicaux concernant l'état de santé de votre enfant à me remettre?*” Met als antwoord : “*[madame me remet des documents] -> voir docs annexés. Mon enfant suit aussi des séances de kiné [voir doc annexés]*”. Het feit dat verzoekster dus niet zou geweten hebben hoe ze medische certificaten kon overmaken, is manifest onjuist nu ze op uitdrukkelijk verzoek van de gemachtigde medische documenten heeft voorgelegd. Deze voorgelegde stukken werden uitdrukkelijk betrokken in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26^{quater}) van 28 februari 2017, beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Tot slot blijkt niet uit de Dublin-III-Verordening dat een derdelander reeds in het kader van het persoonlijk onderhoud, zoals bedoeld in artikel 5, moet worden bijgestaan door een advocaat, noch dat deze met een raadsman moet kunnen overleggen voorafgaand aan het onderhoud. Zoals *supra* reeds aangestipt stelt artikel 27, lid 6 voorlaatste paragraaf enkel dat de rechtsbijstand ten

minste het voorbereiden van de procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie omvat. Het persoonlijk onderhoud afgenomen door een administratieve overheid valt hier niet onder.

Een schending van de artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening wordt *prima facie* ofwel niet aangetoond, ofwel toont verzoekster haar belang er niet bij aan. Evenmin wordt *prima facie* een schending aangenomen van de zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsplicht.

In een volgend onderdeel van haar middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat het rekening houden met het hoger belang van het kind en met de kwetsbaarheid van verzoekster vereist. De gemachtigde zou eveneens onzorgvuldig gehandeld hebben en de motieven zouden niet adequaat en onvoldoende zijn.

Verzoekster voert aan dat zowel zijzelf als haar prematuur geboren kind een zeer kwetsbaar profiel vertonen. Aangaande haar eigen mentale kwetsbaarheid, voert ze aan dat de gemachtigde hier geen enkele rekening mee gehouden heeft. Verscheidene medische overwegingen zouden zich verzetten tegen een overdracht aan een andere lidstaat en zeker naar Spanje waar de opvangsituatie onvoldoende zou zijn. Verzoekster verwijst naar een stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift van dokter M.B. van 15 maart 2017 waaruit zij citeert en waaruit blijkt dat zij lijdt aan ernstige stress-gerelateerde problemen zoals psychologische decompensatie, slapeloosheid, zelfmoordgedachten en verminderde eetlust. In een stuk 7 verwijst verzoekster naar een artikel van een kinderpsychiater waarin wordt toegelicht dat een psychotische decompensatie aanleiding kan geven tot zelfmoord omdat dit dan als "enige oplossing" wordt gezien. Ze stipt aan voorschriften te hebben voor Haldol en voor Serlain (stuk 4) en in maart 2017 een consultatie gehad te hebben met een psychiater die haar escitalopram heeft voorgeschreven. Op 15 maart 2017 heeft dokter B. om medische redenen een verhuis van verzoekster en haar zoon afgeraden. Volgens verzoekster zijn de medische experts die haar omringen het erover eens dat elke verandering in de omgeving van verzoekster, en *a fortiori* een overdracht naar een andere lidstaat, destabiliserend zal zijn voor haar en een verslechtering zal betekenen van haar mentale gezondheid die reeds kwetsbaar is. Er zou sprake zijn van een reëel risico op zelfmoord en op moord van haar zoontje. Zelfs nu de medische toestand van haar zoontje is verbeterd sedert zijn hospitalisatie, heeft hij nog steeds nood aan een medische opvolging. Hij moet terug op controle bij de neuropediater in het Sint-Pietersziekenhuis op 26 juni 2016 (stuk 5). Verzoekster verwijst naar de motieven in de bestreden beslissing aangaande de gezondheid van haar zoontje en stelt dat het niet kan ontkend worden dat een overdracht aan Spanje zal verhinderen dat de reeds begonnen medische opvolging voor het kind in België kan worden verder gezet. Indien verzoekster voorafgaand aan het onderhoud met de terugkeerconsulente correct zou geïnformeerd geweest zijn, dan zou ze het bewijs van die afspraak hebben kunnen voorleggen dermate dat de gemachtigde met kennis van zaken een beslissing had kunnen nemen. Verzoekster moet immers de mogelijkheid krijgen om haar argumenten op een nuttige en effectieve wijze uiteen te zetten, dermate dat de gemachtigde na op passende en voldoende wijze geïnformeerd te zijn een beslissing kan nemen. Op dit punt zou de gemachtigde niet hebben voldaan aan zijn verplichtingen. Tot slot voert verzoekster aan dat waar zij niet kan aantonen dat de medische opvolging niet zal geboden worden door de Spaanse autoriteiten, de gemachtigde evenmin aantoonst dat die opvolging zal verzekerd zijn door bijvoorbeeld individuele garanties van Spanje te bekomen dat de opvolging zal voorbereid worden alvorens aankomst van verzoekster en uitwerking zal hebben vanaf haar effectieve overdracht.

De Raad stelt vast dat zowel in de thans bestreden beslissing als in de bijlage 26^{quater} waarnaar de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, uitgebreid is gemotiveerd aangaande de gezondheidssituatie van het kind van verzoekster.

In de thans bestreden beslissing staat als volgt:

"Op 05.04.2017 werd betrokkene in het kader van het hoorrecht verhoord door een terugkeerconsulente van de Dienst Vreemdelingenzaken. De elementen die betrokkene tijdens dit gesprek aanhaalde (haar vrees voor de schoonouders van de partner van de biologische vader van haar zoon en de eventuele medische opvolging van haar zoontje) staan een terugkeer naar Spanje niet in de weg. Betrokkene toont niet aan dat ze geen beroep kan doen op de Spaanse autoriteiten in geval van problemen. Evenmin toont betrokkene niet aan dat de eventuele medische opvolging van haar zoontje niet zal worden voorzien door de Spaanse autoriteiten."

In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2017 staat als volgt:

« Considérant que lors de son audition à l'Office des étrangers, la candidate a déclaré être en bonne santé mais que son fils est hospitalisé à l'hôpital Saint-Pierre à Bruxelles car il est né prématuré; qu'elle a présenté un document de l'ONE datée du 22 novembre 2016 attestant qu'elle a accouché prématurément, que son fils a beaucoup souffert durant son accouchement et qu'il est hospitalisé à la maternité du CHU Saint Pierre à Bruxelles afin d'y être surveillé pour une durée indéterminée; qu'elle a également remis deux documents relatifs à la vaccination;

Considérant que lors d'une audition complémentaire visant à déterminer l'état de santé du fils de la requérante, celle-ci a déclaré que son fils était sorti de l'hôpital le 12 janvier 2017 et que celui-ci est toujours suivi de près comme il est né prématuré; que les médecins de l'hôpital lui ont dit que son fils avait fait une crise d'épilepsie et qu'il doit toujours être suivi; que la candidate a remis une copie de trois ordonnances dont une destinée aux vaccins de son fils, un récapitulatif des rendez-vous de kinésithérapie, deux convocations médicales pour le 6 mars 2017 et le 6 avril 2017 et une copie d'une page du carnet de santé de son enfant; que ces documents ne fournissent aucune précision quant à l'impossibilité d'un transfert du fils de l'intéressée vers l'Espagne ou encore n'indique pas que le traitement entamé ne pourrait être poursuivi en Espagne ni que l'arrêt temporaire du traitement entraînerait un risque majeur pour l'état de santé du fils de la candidate; que l'intéressée n'a remis aucune attestation médicale relative à l'état de son fils;

Considérant que, rien n'indique dans le dossier de la requérante consulté ce jour, que celle-ci a introduit une demande de régularisation sur base de l'article 9ter ou 9bis de la loi du 15 décembre 1980;

Considérant que l'intéressée, pour organiser son transfert, peut prendre contact en Belgique avec la cellule Sefor qui informera les autorités espagnoles du transfert de la candidate au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et ce, en application des articles 31 et 32 du Règlement 604/2013 qui prévoient qu'un échange de données concernant les besoins particuliers de la personne transférée a lieu entre l'État membre et l'État responsable avant le transfert effectif de celle-ci et un échange d'informations concernant l'état de santé de celle-ci via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires; Considérant en effet que l'Espagne est un État qui dispose d'une infrastructure médicale de qualité et d'un corps médical compétent et que l'intéressée, en tant que demandeur d'asile, peut demander à y bénéficier des soins de santé dont elle aurait besoin (tel que relevé dans le document de question-réponse relatif à l'accès aux soins en Espagne en tant que demandeur d'asile); que l'Espagne est soumise à l'application de la directive 2013/33/UE établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale, et qu'en vertu notamment des articles 17 et 19 de ladite directive, les autorités espagnoles sont tenues d'octroyer à l'intéressée les soins médicaux nécessaires; qu'aucun des rapports mentionnés ci-après ne met en évidence que les autorités espagnoles refusent l'accès aux soins de santé aux demandeurs d'asile qu'ils soient isolés, en couple ou en famille avec des enfants, ou que ceux-ci sont laissés sans aucune aide ou assistance médicale; qu'il apparaît à la lecture des rapports cités dans la présente décision et concernant l'Espagne qu'il n'y a pas de manquements automatiques et systématiques concernant l'accès aux soins de santé en Espagne pour les demandeurs d'asile qu'ils soient isolés, en couple ou en famille avec des enfants et que le HCR n'a pas publié des rapports ou des avis interdisant ou recommandant l'arrêt des transferts vers l'Espagne dans le cadre du règlement Dublin du fait d'éventuelles insuffisances structurelles du système des conditions d'accueil des demandeurs d'asile qu'ils soient isolés, en couple ou en famille avec des enfants qui exposeraient les demandeurs d'asile à un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne; Considérant que le rapport AIDA d'avril 2016 concernant l'Espagne indique que les examens médicaux des demandeurs d'asile en Espagne sont pris en charge par les autorités, et qu'en vertu de la législation espagnole, les demandeurs ont un accès complet et libre au système de santé publique espagnol, et bénéficient des mêmes droits aux soins que les nationaux et les étrangers en situation régulière en Espagne (pp. 31 et 43); Considérant qu'en dépit du fait que le rapport AIDA d'avril 2016 concernant l'Espagne indique qu'il n'y a pas de structures spécialisées pour les victimes ayant subi des traumatismes particulièrement graves (dus à la guerre, à une violence aveugle ou à la torture notamment), et qu'il n'y a qu'une structure d'accueil (qui n'est pas exclusivement destinée aux demandeurs d'asile) qui soit en mesure de s'occuper des personnes dont l'état mental empêche l'intégration, ledit rapport souligne également que la possibilité de recevoir un traitement de psychologues ou de psychiatres est garantie et gratuite en Espagne (p. 43);

Considérant que l'intéressée a déclaré avoir comme raisons relatives aux conditions d'accueil ou de traitement qui justifieraient son opposition à son transfert dans l'État membre responsable de sa

demande d'asile, conformément à l'article 3, §1er, du règlement Dublin le fait qu' « [elle] n'a rien à dire à ce sujet »

Vooreerst kan de gemachtigde niet ten kwade worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met de mentale gezondheidssituatie van verzoekster zelf daar zij uitdrukkelijk verklaarde in goede gezondheid te zijn. De Raad houdt weliswaar rekening met de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken nu hij er conform artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet toe gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Aangaande verzoekster worden thans vier stukken gevoegd, twee attesten van Dr. B.M. en twee voorschriften. Daarnaast legt zij ook nog een artikel voor aangaande het risico voor mensen die lijden aan decompensatie om over te gaan tot zelfmoord of kindermoord. De Raad stelt vast dat het attest van 15 maart 2017 op zeer summiere wijze stelt dat het om medische redenen niet aangewezen is dat verzoekster en haar kind “verhuizen” omdat dit destabiliserend is. Uit dit attest blijkt in elk geval niet dat de arts melding maakt van een risico op zelfmoord, laat staan moord op haar kind. Er ligt weliswaar ook een omstandiger attest voor van dezelfde datum waarin dezelfde arts aan een collega arts vraagt een onderzoek te doen en onder “huidige klacht” melding maakt van decompensatie, insomnia, verminderde eetlust en zelfmoordgedachten. Er wordt tegelijk gepreciseerd dat verzoekster wel een psychologe zou gehad hebben op de neonatale afdeling, maar nooit een psychiater zou gesproken hebben en de voorgeschreven medicatie Haldol en Serlain naar eigen zeggen nooit zou genomen hebben. Verzoekster zou wel andere medicatie genomen hebben, maar daar zou ze zelf mee gestopt zijn in december zonder goed te kunnen uitleggen waarom aldus de arts. Onder “huidige actieve medische problemen” staat “/”, onder “antecedenten” staat “/” en eveneens onder “vaste medicatie”: “/”. Uit dit attest kan bijgevolg niet afgeleid worden dat een arts effectief een actief medisch probleem heeft vastgesteld, de arts B.M. heeft dit enkel onder “huidige klacht” geattesteerd. Bovendien blijkt dat ze aan de arts heeft verklaard de medicatie waarnaar verzoekster ook in haar verzoekschrift verwijst (Haldol en Serlain) en waarvoor ze thans ook een voorschrift voorlegt, nooit te hebben genomen. De Raad meent dan ook dat de aangevoerde ernst van haar psychologische problematiek niet op objectieve wijze is aangetoond en volgt geenszins dat blijkt dat een risico op zelfmoord of op moord op haar kind reëel is in geval van overdracht naar Spanje. Ter zitting stelt de raadvrouw van verzoekster nog dat het bovendien noodzakelijk is de psychologische opvolging van mevrouw in België te kunnen voortzetten nu dit enkel hier in het Frans kan en verzoekster het Spaans niet machtig is, maar tegelijk kan niet aangetoond worden dat de huidige opgestarte psychologische begeleiding waarnaar verzoekster verwijst die in Mechelen zou aangevat zijn en waarvoor ook Dr. B.M. zou instaan, thans in het Frans gebeurt.

Wat betreft de situatie van verzoeksters jong kind blijkt dat de gemachtigde op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd in de bijlage 26^{quater} en dit zelfs naar aanleiding van een bijkomend interview van 28 februari 2017 specifiek georganiseerd om in te gaan op de medische situatie van het te vroeg geboren zoontje. Ook naar aanleiding van dit interview heeft verzoekster documenten voorgelegd, onder meer medische afspraken die gepland waren voor haar kind op 6 maart 2017 en 6 april 2017. Rekening houdend met dit alles wijst de gemachtigde er echter op dat geen van de documenten preciseerd dat verzoeksters kind niet zou kunnen overgebracht worden naar Spanje, noch aangeeft dat de aangevatte medische behandeling niet kan worden verdergezet in Spanje, noch dat een tijdelijke onderbreking van de behandeling een risico inhoudt voor de gezondheidssituatie van het kind van verzoekster. Verzoekster ontkent dit evenmin en ter zitting antwoordt de raadvrouw op vraag van de waarnemend voorzitter aangaande de gezondheidssituatie van het kind, dat het kind inderdaad niet langer gehospitaliseerd is en zijn situatie stabiel is.

Waar verzoekster thans verwijst naar nog een bijkomend stuk met een nieuwe afspraak in het Sint-Pietersziekenhuis voor haar kind, en zij meent dat de gemachtigde nu zonder kennis van dit stuk niet op afdoende geïnformeerde wijze een beslissing heeft genomen, ziet de Raad niet in hoe dit stuk had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing. De gemachtigde had immers reeds voor de beslissing van 28 februari 2017 rekening gehouden met voorgelegde afspraken voor het kind en was dus reeds in kennis van het feit dat dit kind periodiek wordt opgevolgd door de afdeling pediatrie van het Sint-Pietersziekenhuis. Verzoekster kan niet ernstig beweren, gezien het op eigen initiatief georganiseerde bijkomende gehoor van 28 februari 2017, dat de gemachtigde niet zou voldaan hebben aan zijn verplichting om zich zorgvuldig te informeren aangaande de medische situatie van het kind. Bovendien bevestigt de raadvrouw van verzoekster zelf dat de situatie van het kind thans stabiel is en kan in de context van de informatie die uit het administratief dossier blijkt aangaande de opvangsituatie

in Spanje voor asielzoekers niet worden afgeleid dat de gemachtigde *in casu* had moeten overgaan tot het vragen van individuele garanties voor de opvang en opvolging van het kind, anders dan de uitwisseling van de gezondheidsinformatie waartoe de gemachtigde hoe dan ook gehouden is op grond van de artikelen 31 en 32 van de Dublin-III-Verordening. Dat de gemachtigde zich bewust is van deze verplichting blijkt uit de bijlage 26^{quater} waar de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwijst. Er blijkt eveneens dat de gemachtigde de zorgvuldigheid heeft gehad aan verzoekster te vragen het stuk “*déclaration de consentement relative à l'échange de données de santé avant l'organisation d'un transfert*” te ondertekenen, hetgeen verzoekster ook heeft gedaan.

De schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de motiveringsplicht *prima facie* aangenomen.

Tot slot wijst verzoekster op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Spanje. Verzoekster meent opnieuw dat niet op afdoende wijze gemotiveerd is waarom geen toepassing moet worden gemaakt van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. Verzoekster meent geen toegang te zullen hebben tot de zorgen die ze nodig heeft. Ze verwijst naar een citaat uit het AIDA-rapport van april 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, aangaande moeilijkheden voor slachtoffers van trauma's om toegang te hebben tot psychologische hulp en stelt dat er geen mechanisme bestaat voor het vaststellen van de personen met kwetsbaar profiel. De geciteerde informatie zou de gemachtigde ertoe moeten aanzetten hebben om geen overname te vragen aan Spanje. Opnieuw wordt gesteld dat individuele garanties noodzakelijk zijn alvorens verzoekster zou worden overgedragen. Verzoekster verwijst in die context eveneens naar het arrest Tarakhel dat stelt dat ook in het geval er geen sprake is van systeemfouten een overdragende lidstaat individuele garanties moet kunnen verkrijgen teneinde een risico voor de grondrechten van de asielzoeker te vermijden. Nu er thans geen individuele garanties werden gevraagd en er ook nog geen medische informatie werd overgemaakt aan Spanje voor het neme van de bestreden beslissing, zou de gemachtigde een schending hebben begaan van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM of de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest.

De Raad kan geen ernstige grief op grond van artikel 3 van het EVRM of op grond van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest aanvaarden. Evenmin blijkt dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld of dat de mogelijkheid die artikel 17 van de Dublin III Verordening biedt, *in casu* verplichtend had moeten worden geïnterpreteerd. Vooreerst weze herhaald dat de Raad meent dat geen afdoende objectieve elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoekster absoluut nood heeft aan een psychologische opvolging. Hiervoor kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen *supra* aangaande de voorgelegde documenten werd uiteengezet. Desalniettemin bevat de bijlage 26^{quater} motieven aangaande de opvang van slachtoffers van trauma's waarbij wordt vastgesteld, op grond van het AIDA-rapport dat de mogelijkheid bestaat in Spanje om psychologische en psychiatrische hulp te verkrijgen en dit gratis. Het feit dat er geen echt gespecialiseerde structuur bestaat voor asielzoekers die slachtoffer zijn van oorlog, foltering of willekeurig geweld, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft het kind, is het wel duidelijk dat de vroeggeboorte, hospitalisatie en pediatrische lopende opvolging op afdoende wijze blijkt uit de stukken van het dossier. De Raad heeft echter kunnen vaststellen dat de gemachtigde op zeer zorgvuldige wijze met dit gegeven is omgegaan door onder meer een bijkomend onderhoud specifiek daaromtrent te organiseren, verzoekster uitdrukkelijk de kans te geven dienaangaande stukken voor te leggen en over te gaan tot een analyse van deze stukken op uitdrukkelijke wijze in de bijlage 26^{quater} waarnaar thans wordt verwezen in de bestreden beslissing. Daarnaast heeft de gemachtigde ook onderzoek gedaan op basis van het AIDA-rapport naar het proces van toewijzing van opvangcentra voor kwetsbare profielen en naar de medische zorgverlening. Dienaangaande stelde de gemachtigde vast dat de kost voor de medische onderzoeken van asielzoekers wordt gedragen door de autoriteiten, dat volledige en vrije toegang tot het Spaans gezondheidssysteem wordt gegarandeerd in de Spaanse wetgeving en dat asielzoekers van dezelfde rechten genieten als Spaanse onderdanen en vreemdelingen in regulier verblijf. Verzoekster spreekt dit alles niet tegen, dermate dat de Raad er niet van overtuigd is dat de situatie in Spanje vergelijkbaar is met die in Italië waarover het EHRM zich heeft uitgesproken in het arrest Tarakhel en dat per definitie voor elke asielzoeker met een bijkomende kwetsbaarheid zoals het kind van verzoekster specifieke individuele garanties zouden moeten worden gevraagd voorafgaand aan het nemen van het overdrachtbesluit naar Spanje. Verzoekster kan wel gevolgd worden dat het noodzakelijk is dat de nodige gezondheidsinformatie wordt overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten aangaande haar kind, doch niet dat dit reeds voor het nemen van de bestreden beslissing moest gebeuren. De Raad heeft

reeds vastgesteld, met verwijzing naar hetgeen daaromtrent in de bijlage 26^{quater} wordt gesteld, dat de gemachtigde zich bewust is van die verplichting voortvloeiend uit de artikelen 31 en 32 van de Dublin-III-Verordening en dienaangaande verzoekster ook het desbetreffende formulier voor toestemming van uitwisseling van gezondheidsgegevens heeft ondertekend. Bovendien blijkt niet uit artikel 32 van de Dublin-III-Verordening dat die uitwisseling van gegevens moet gebeuren voor het nemen van het overdrachtbesluit, maar enkel dat het moet gebeuren voordat de overdracht wordt verricht. Thans is nog geen datum voor overdracht bekend, dermate dat de gemachtigde nog in de mogelijkheid is de gezondheidsinformatie over te maken.

Een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM en op grond van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan een onzorgvuldig handelen *prima facie* worden vastgesteld.

Waar verzoekster in de aanhef van haar middel eveneens een schending had opgeworpen van de artikelen 13,1 en 18 van de Dublin III Verordening, heeft zij nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze bepalingen schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel *prima facie* onontvankelijk is.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. MAES